

Hromosvod: radost z písniček i aranží

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 26 Únor 2007 04:00

Hromosvod: *Svitavy*

Vlastní náklad, 2006, celkový čas 46:49.

"?oheň sálá tmou, básník ruku svou/na mrtvole má, dávno nedýchá." (*Havran*). "?rakev taky zavřená a setlučená hřeby/už tu nikdy nebude odletěla k nebi

."

Omamá

).

Dvě velký černý rakve pod plachtou z celoviny/uvnitř dvě mrtvý duše navždycky spí?

"

Mrtvý duše

) Takové a podobné úryvky se na vás začnou sypat, sotva otevřete pěkně vyvedený (Kristina Málková)

booklet druhého alba pražské folkrockové kapely Hromosvod. Skupina se nevěnuje lidovým baladám ani jejich nápodobám. Přitom snad ani nejzavilejšími pohodář by je neonálepkoval jako bandu depkařů.

Snad tedy veselá muzika se smutnými texty? Asi ještě trochu jinak. Necháte-li booklet pro začátek v krabičce a zaposloucháte se do písniček, prostě na vás chmury nevyskočí. Dost cynická (ale vůbec ne špatná) mi připadá *Omamá*, s *Havranem*, inspirovaným Edgarem Alanem Poem - pravda, dost zvláště - problém nemám. Je třeba říct, že Mr. Hromosvod - Ondřej Fencel, zakladatel, lídr, frontman, aranžér, téměř výhradní autor a od pohledu veselý chlapík - prostě umí texty o neveselých skutečnostech dobře. (V jediné jášající

Za vodou

naproti tomu dojde k roztleskávácímu refrénu plnému klišé, který by se možná líbil i Michalu Davidovi.) A z celku dobře seřazených písniček tragika netrčí jak z deníku uhrovitého sextána.

Melodika Fenclových písní je v naprosté většině typicky folková, navazující na "klasickou českou školu" - a tedy v podstatě na anglosaské hudební cítění; nikde nic momentálně módního, žádné ethno, taky žádné mezižánrové výboje. Ondřej napsal všechnu hudbu kromě dvou věcí: jedné líně jemné náladovky Filipa Venclíka *Slunce* ještě spí a remaku *Pískajícího cikána*

Spirituál kvintetu 70. let. Za ten si zaslouží pochvalu: takováhle předělávka klasiky by mohla být sice ještě větší bomba, ale zatím se do opravdových remaků nikdo moc nehrne, což u žánru s

Hromosvod: radost z písniček i aranží

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 26 Únor 2007 04:00

tak dlouhým rodokmenem a zásobárnou kvalitních písniček je s podivem. Pískající cikán je zaranžovaný po svém, ale s citem a s hromadou nápadů. Co se textů týče, ještě musíme odpočítat tři zhudebněné básně Václava Hraběte. Nejvíc překvapí zařazení

Protest songu

- povzdychu unaveného vojáka někdy z roku 1918, s melodií opatřenou lehkým keltským nádechem: kupodivu to funguje.

Blues pod Petřínem

je opravdu blues a ze všech skladeb desky je tedy nejodlišnější, zatímco

Děšť

je klasicky folkově, písničkářsky zhudebněný (zajímavé je srovnání se swingujícím zpracováním kapely Bezefšeho). Žádná z Fenclových melodií není nevydařená a bez nápadu; liší se svojí silou a tím jak dobře se pojí s texty. Za naprostou špičku považuji

Konečnou

. Do pěti minut Ondřej naskládal dvanáct slok a ještě tři hudební citace (Beethovenova Měsíční sonáta, Zmrzlinář Oskara Petra a Hotel California) - přitom téma opuštěného studenta s rozdrásaným nitrem je tolik obehnané - a těch pět minut se poslouchá, ani se nedutá. Ale velmi dobré jsou i další písničky (

Svitavy, Cíle, Souvětí

?), hlavní důvod mého úžasu, jak moc se kapela za dva roky od svého debutu

17 lízátek

pohnula.

U "holých" písní tedy můžeme prohlásit "*dobré až výborné, nepříliš vybočující z proudy*". Co se soundu kapely týče, můžeme ale mluvit přímo o svébytném, snadno rozpoznatelném zvuku. Na půdorysu standardního folkrocku ho tvoří několik prvků. Prvním je zásadní nástroj kapely - Fenclova akustická kytara. Nikde (kromě výlučného Blues pod Petřínem) nedostane výraznější roli kytara elektrická, zato akustika zálibně projíždí řadu způsobů hry. Druhým poznávacím znamením jsou hlavní sólové nástroje - příčná flétna (Tereza Málková) a housle (Hanka Vyšínská). Nepředstavujte si ale žádné setkání lana Andersona s Janem Hrubým: obě dívky hrají značně konzervativně, k čemuž přispívá i přesné rozepsání jejich partů do poslední noty. Toto rozepsání, stejně jako veškeré aranže, je ale špičkové a výsledek rajcovní. Patřičnou zemitost dodává Hromosvodu rytmika Vítka Vébra (bicí) a Jiřího Vlasáka (baskytara): umí nekompromisně rachotit, ale ctí dynamiku a ví, že i ticho hraje. Tento zvukový vzorec naplňuje většinu skladeb; nejvíc se odlišuje nepojmenovaný utajený bonus, který Ondra zpívá s jednou kytarou. Na albu zní i další nástroje, na které hraje buď Ondřej (elektrická kytara, klávesy, foukačka, mandolína) nebo několik hostů. Snad kromě hoboje (Olga Bartoňová) v předehře k Dešti jsou ale tyto "vedlejší" nástroje jen lehce vmíchány do pozadí.

Trochu zvláště to má Hromosvod s korunou díla - zpěvem. Není jiného sólisty, kromě kapelníka, zřídka sbory mu zpívá Tereza Málková, mužské dokonce mistr zvuku Láďa Dousek. Fencel přitom není zpěvákem velkého hlasu, oslnivé techniky ani nezapomenutelné barvy, přičemž nejhůř mu jdou dlouhé tóny ("*šťěstí má dó-vó-le-nóóu*"). Naštěstí ale dokáže

Hromosvod: radost z písniček i aranží

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 26 Únor 2007 04:00

písničky důvěryhodně prožít a prodat.

Sečteno, podtrženo: velká radost. Ale třeba je to úplně jinak. V nekonečné hře Desky na burze (F&C) jsem dal Svitavám 8 bodů, zatímco mí kolegové v průměru pouhých 5,33 bodů: to se mi zas tak často nestává. Ale právě to je o důvod víc napsat recenzi: něco všeobecně potěšitelného může zhodnotit kdokoli, já se s vámi rozdělil o svou radost z Hromosvodu.